

„Dnes je šťastný den,“ řekl učitel, když kráčeli směrem k přístavu. „Viděl jsem, jak se myje slon a jak vznešený soudce nakupuje dvě příšerné rakve, které bych se neodvážil obstarat ani pro svou tchyni.“

Ti došel na nábreží a za ním v průvodu dvě veliké bedny na mužských zádech.

„Vyvoláte senzaci, vznešený soudce,“ předpovídal Sun Žen, který se tou situací nesmírně bavil.

Prošli městem z džunek před udivenými nebo nesouhlasnými zraky cestujících. Ale na druhé straně té změti kocábek a plachet čekalo soudce Ti velké překvapení.

Na konci totiž nebylo nic. Směsice lodí končila tam, kde se měla nacházet ta jeho.

„A co teď, vznešený soudce?“ ptal se učitel.

„Museli jsme se splést,“ opáčil Ti. „Moje džunka je na druhé straně.“

Marně chodili sem a tam, bylo třeba tu skutečnost přijmout. Loď se vypařila.

* Bylo zvykem opatřit si rakev ještě zaživa. Hrdě ji přechovávali v hlavní místnosti a vystavovali ji přátelům na odiv.

XII

*Soudce Ti rozlouskne záhadu na vzdálenost sta mil;
obrábí vítr.*

Bylo jasné, že kapitán využil soudcovy nepřítomnosti a i přes nepříznivé počasí zvedl kotvy. Zdálo se, že se žádnému cestujícímu nepodařilo ho od toho odradit. Zkusili to vůbec? Všem se muselo ulevit, že pokračují v plavbě bez zlověstného soudce.

Ten kapitán byl přesně tak hloupý, jak si soudce myslel: na příští etapě ho dostihne a dá mu zakusit, co je to proradnost. Ten naříkavý zrádce plul pořád se dvěma mrtvolami vstříc smůle; byla to opovážlivost, Ti se postará, aby mu to dokázal.

Spatřil naproti, na druhé džunce, Chunga se zahanbeným výrazem a s rukama plnými zásob. Sluha je položil na zem a padl tváří k zemi: styděl se, že byl příliš důvěřivý a nechal loď ujet.

Ti si zhluboka povzdechl. Ten starý sluha byl bohužel to nejlepší, co do služby sehnal; a pak, ani jeho